

— Знаете ли, азъ само въ Скобелева признавамъ опасенъ на себе си съперникъ!.... Какъ ви са вижда, кой е по храбръ, азъ или Скобелевъ? неочаквано са обръща-ше той къмъ свойтъ адютантинъ.

Ако този вече е обѣдвалъ и, нежалаяше отново да про-яде, то отговаряше:

— Разумѣва са, Скобелевъ!

— Не ли ви е угодно да са отправите дома и да по-вѣрите, всичкитъ ли князя и отговори сж готови!....

И адютантинътъ отиваше да спи. Ако пъкъ той бѣше гла-денъ или въ Фалстафовага кухня са приготвялаше нѣ-що, ужъ твърдѣ вкусно, то отговорътъ слѣдваше съвър-шенно отъ друго свойство.

— Знаешъ ли, ваше-ство, това е още въпросъ— по хра-бръ ли е отъ васъ Скобелевъ.... Той има твърдѣ раснале-на смѣлость.... Вий сте друга работа....

— Послушайте юноша.... Вий вече обѣдвахте?

— Не още.... Скобелевъ много са хвърля напредъ.... Тогава кога те вий....

— Ето какво, останете да обѣдвате у мене.... Но, пъкъ какво съмъ азъ.... Говорете не са стѣснявайте.... Азъ обн-чамъ да слушамъ истинната за себе си.

— Вий сте именно — вождь....

— Симеоне.... Донеси шешето съ червеното вино на мас-сата, знаешъ, туй, което азъ донесохъ изъ Букурещъ. И тъй, азъ съмъ вождь.

— Да.... вий отъ дищо не са боите, но спокойно въ у-бийственнийтъ огнь располагате съ вървежътъ на бойтъ....

— Симеоне.... Къмъ крайтъ на обѣдътъ, моля, изетуди ни едно шеше шампанско вино....

Адютантинътъ са правяше още по сериозенъ и още по-искренно почнуваше да хвали свойтъ генералъ.

Веднѣжъ този Фалстафъ самъ себе си изрисува така.

— Азъ стояхъ въ огньтъ.... Гранатитъ падагъ и тукъ и тамъ и прѣдъ мене и задъ мене, и на дѣсно и на лѣво.... Падатъ и все са прѣскатъ.... А азъ, знаете ли, заглѣдахъ са на картината на бойтъ и (съ замирающи гласъ) тъй са за-хласижхъ, щото даже забравихъ за своето положение. Въ това врѣмя мимо заминава Скобелевъ.... Генералътъ са обръща къмъ мене: Азъ са удивлявамъ на васъ..... Неу-жели вий не са боите; на мене е мѣчно!.... Въ това врѣ-мя право прѣдъ носътъ ми (какъвъ носъ!) прѣснува са